

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.591 van 23 maart 2015
in de zaak A. 214.125/IX-8527**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Christine Mussche en Stefaan Sonck
kantoor houdend te 9820 Merelbeke
Jozef Hebbelynckstraat 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie en Peter Henderyckx
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 31 oktober 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de vicerector van de Universiteit Gent van 20 augustus 2014 waarbij aan XXXX de tuchtstraf van het ontslag wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Christine Mussche en Stefaan Sonck, die verschijnen voor de verzoekende partij en advocaat Peter Henderyckx, die tevens *loco* advocaat Sofie Logie verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is met ingang van 1 oktober 2000 lid van het zelfstandig academisch personeel (ZAP) van Ugent.

3.2. Op 24 september 2009 verneemt de prorector van UGent dat de procureur des Konings te Gent beslist had om, na huiszoeking, verzoeker in verdenking te stellen wegens aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige van minder dan zestien jaar oud en wegens het bezit van kinderporno. Verzoeker wordt met ingang van 25 september 2009 preventief geschorst in het belang van de dienst zonder inhouding van wedde. Deze ordemaatregel wordt telkenmale verlengd voor een termijn van zes maanden.

3.3. Bij arrest van 6 december 2011 van het hof van beroep te Gent wordt verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar met uit-

stel gedurende vijf jaar gekoppeld aan probatievoorwaarden. Cassatieberoep van verzoeker tegen dit arrest wordt verworpen op 4 september 2012.

3.4. Na kennisname van het cassatiearrest wordt verzoeker door de verwerende partij met ingang van 1 december 2013 geschorst met inhouding van één vijfde van zijn netto-wedde.

3.5. Op 23 december 2013 bezorgt de rector een gemotiveerd tuchtverslag aan de voorzitter van de ZAP-tuchtcommissie.

Bij brief van 27 januari 2014 wordt verzoeker opgeroepen voor de hoorzitting van 19 februari 2014 voor de ZAP-tuchtcommissie, waarop de door verzoeker opgeroepen getuige en de rector worden gehoord. Op 25 februari 2014 volgt een tweede hoorzitting.

Op 20 maart 2014 adviseert de ZAP-tuchtcommissie aan de vicerector de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld als tuchtfeiten te kwalificeren en als tuchtstraf het ontslag op te leggen.

De ZAP-tuchtcommissie adviseert de vicerector om “voorafgaandelijk uitspraak te doen over de vraag van verzoeker of de vicerector al dan niet nog onafhankelijk en onpartijdig tot een uitspraak kon komen; [...] in bevestigend geval expliciet volledig abstractie te maken van de zienswijze van de rector over de kwalificatie als tuchtfeit en over de op te leggen tuchtsanctie zoals deze naar voren is gekomen tijdens de hoorzitting dd. 19 februari 2014”.

3.6. Op 16 april 2014 tekent verzoeker beroep aan bij de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep. De tuchtprocedure wordt opnieuw doorlopen voor deze tuchtcommissie in een andere samenstelling.

Nadat verzoeker op 12 juni 2014 opnieuw is gehoord, brengt de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep op 4 juli 2014 advies uit. Zij herbevestigt de

uitspraak in eerste aanleg maar is van oordeel dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de vicerector vaststaat en adviseert ditmaal niet aan de vicerector om hierover nog vooraf uitspraak te doen.

3.7. Op 20 augustus 2014 beslist de vicerector om het advies van de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep te volgen en tegen verzoeker het ontslag als tuchtstraf uit te spreken.

Overeenkomstig artikel 40 van het ZAP-tuchtreglement heeft het ontslag uitwerking vanaf 1 december 2013 zodat aan de directie Personeel en Organisatie opdracht wordt gegeven het niet ingehouden deel van het salaris in te vorderen.

IV. Pleitnota

Standpunt van de partijen

4. De raadslieden van verzoeker leggen ter terechtzitting een pleitnota neer.

5. De verwerende partij vraagt om deze pleitnota uit het debat te weren omdat het procedurereglement van de Raad van State niet in een dergelijk processtuk voorziet.

Beoordeling

6. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ voorziet inderdaad niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen.

In zoverre de pleitnota evenwel enkel de neerslag vormt van de mondelinge uiteenzetting door verzoekers raadslieden ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

8. Verzoeker motiveert de spoedeisendheid van de zaak wezenlijk omdat de schorsing volgens hem noodzakelijk is om gedurende de looptijd van de procedure tot nietigverklaring in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Hij wijst erop ook het gedurende negen maanden voor vier vijfdien genoten salaris te moeten terugbetalen. Voorts zet hij uiteen waarom zijn arbeidskansen op de arbeidsmarkt onbestaande zijn.

9. De verwerende partij werpt tegen dat een financieel nadeel niet volstaat en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beweerde materiële schade na de uitspraak over het beroep tot nietigverklaring niet meer zou kunnen worden goedge maakt. Integendeel zou het salaris onmiddellijk, bij eventuele nietigverklaring aan verzoeker terugbetaald worden. Verzoeker bewijst niet dat hij financieel niet in staat is te wachten op een arrest ten gronde terwijl hij gezien zijn leeftijd en opgebouwde carrière in staat moet zijn geweest een financiële reserve aan te leggen. Hoe dan ook bestaat deze reden maar indien verzoeker daadwerke-

lijk geen werk meer vindt. Hieromtrent bewijst verzoeker evenwel niets en zelfs dan zou de oorzaak in zijn strafrechtelijke veroordeling liggen.

Beoordeling

10. Een financieel nadeel verantwoordt inderdaad niet in alle omstandigheden de spoedeisendheid. In dit geval betreft het evenwel een verzoeker aan wie een zware tuchtstraf wordt opgelegd en die ingevolge deze beslissing zijn tewerkstelling en zijn beroepsinkomsten volledig verliest. Hij wordt daarenboven geconfronteerd met een niet onaanzienlijke terugvordering, waarvan de verwerende partij niet beweert met de uitvoering te zullen wachten tot de einduitspraak. De verwerende partij beweert evenmin dat verzoeker aanspraak kan maken op een opzegvergoeding of op werkeloosheidsuitkeringen. Ten slotte maakt verzoeker met voorbeelden aannemelijk dat hij in de concrete omstandigheden van zijn zaak geen kans maakt, al heeft hij reeds pogingen ondernomen, om in een ander onderzoeksmilieu of zelfs op de private arbeidsmarkt in het algemeen op korte termijn uitzicht op werk te hebben en een nieuwe loopbaan te kunnen opbouwen. In acht genomen het geheel van deze bijzondere omstandigheden, verantwoordt het volledige verlies aan vaste bestaansmiddelen volgens de Raad te dezen de spoedeisendheid.

VII. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

11. Het eerste middel luidt:

“Miskenning van het algemeen rechtsbeginsel, tevens beginsel van behoorlijk bestuur, inzake het recht op een onafhankelijke rechter, zoals tevens gehuldigd in artikel 6.1. van het Europees verdrag van 4 november 1950, tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, bekrachtigd bij wet van 13 mei 1955.”

In de toelichting bij dit middel zet verzoeker uiteen dat “eenieder bij de beoordeling van een hem verweten feit door een rechterlijke instantie, recht [heeft] op een onpartijdige en onafhankelijke rechter” en:

“Deze onpartijdigheid en onafhankelijkheid bestaan niet wanneer een beslissing met individuele strekking moet worden getroffen door een persoon die kan beschouwd worden als een hiërarchisch ondergeschikte van een derde persoon die niet alleen opgedragen werd om als eerste te oordelen over de opportuniteit van een vervolging en die de verweten feiten ook heeft omschreven, maar tevens ter gelegenheid van de behandeling van de zaak heeft verzocht om het opleggen van een sanctie, ja zelfs van een welbepaalde sanctie.”

Verzoeker wijst op de rol van de rector in de tuchtprocedure bij de verwerende partij. De rector is “het orgaan dat als eerste oordeelt over de opportuniteit van een vervolging (zowel in het licht van het mogelijk bewezen zijn van de feiten als met betrekking tot de relevantie van een vervolging), nu hij oordeelt of de aangegeven feiten, volgens een door hem gegeven omschrijving, al dan niet bij de tuchtcommissie worden aanhangig gemaakt”. De rector bepaalt volgens verzoeker ook op bindende wijze hoe de feiten moeten worden omschreven.

Bovendien vroeg de rector tijdens de hoorzitting van 19 februari 2014 om de levenslange schorsing van verzoeker uit te spreken. Dit verzoek vormt onmiskenbaar de uitdrukking van de overtuiging van de rector dat de feiten bewezen waren, dat ze gesanctioneerd moesten worden en dat de zwaarste sanctie moest worden opgelegd.

Vervolgens wijst verzoeker op de institutionele band tussen de rector en de vicerector, die de rector vervangt bij afwezigheid en verhindering en die de rector bijstaat. Hierdoor is er volgens verzoeker sprake van een schijn van afhankelijkheid of partijdigheid in hoofde van de vicerector die te beslissen heeft over een vordering die reeds eerder werd geformuleerd door de rector. De vicerector kan, gelet op zijn verhouding tot de rector, niet geacht worden onafhankelijk en onpartijdig te handelen wanneer de rector niet alleen geoordeeld heeft dat de

tuchtprocedure moest worden opgestart, maar tevens heeft verzocht om de tuchtsanctie van het ontslag op te leggen.

Het is volgens verzoeker niet anders, zelfs als de vicerector geen enkel persoonlijk en rechtstreeks belang zou hebben bij de beslechting van de tuchtzaak, noch door het feit dat de vicerector zelf geen gewettigde twijfel zou hebben doen ontstaan over de geschiktheid om de tuchtzaak van verzoeker op een onpartijdige manier te behandelen, nu dit de functionele afhankelijkheid van de vicerector ten aanzien van de rector niet wegneemt.

Evenmin ziet verzoeker heil in zijn verhaalmogelijkheid bij de Raad van State, omdat het annulatieberoep louter een wettigheidscontrole toelaat doch geen nieuwe beoordeling van de tuchtzaak met zich meebrengt.

Beoordeling

12. In zoverre verzoeker de vicerector zou beschouwen als een “rechterlijke instantie” mist het middel alle ernst. De door artikel 6.1. van het EVRM voorziene waarborgen inzake een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige “rechterlijke instantie” zijn slechts van toepassing op de vonnissen en arresten van de justitiële rechter en kunnen niet worden betrokken op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur. Uit het oogpunt van de vereisten die gesteld zijn door artikel 6 van het EVRM volstaat het dat een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie die aan de bij artikel 6 van het EVRM gestelde vereisten voldoet. Aangenomen wordt dat de Raad van State aan die vereisten voldoet.

In de huidige stand van de rechtspleging wordt aangenomen dat verzoeker in wezen beoogt de schending aan te voeren van het onpartijdigheidsbeginsel en onafhankelijkheidsbeginsel zoals die als algemene beginselen van toepassing zijn op organen van actief bestuur die optreden als tuchtoverheid.

13. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover aldus van toepassing op het optreden van de vicerector in het kader van de tuchtprocedure, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de vicerector, als de structurele onpartijdigheid van dit ‘tuchtorgaan’ op het vlak van zijn organisatie, het verloop van de procedure en het tot stand komen van zijn beslissing.

In dat verband zij eraan herinnerd dat deze waarborgen niet zo absoluut gelden als voor de rechter en meer bepaald slechts in zoverre zulks verenigbaar is met de eigen aard en structuur van het bestuur en dat ze bijgevolg de uitoefening van de tuchtrechtspraak niet onmogelijk kunnen maken.

14. Verzoeker lijkt niet te beweren dat de vicerector persoonlijke animositeit koestert jegens hem. In zoverre in het middel wordt aangevoerd dat getwijfeld kan worden aan de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de vicerector, op grond van het feit dat hij nauw samenwerkt met de rector en deze laatste al zijn overtuiging over de op te leggen sanctie heeft uitgesproken, gaat het dan ook om de functionele of structurele onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de tuchtoverheid. De onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de vicerector dient vanuit een objectief oogpunt beoordeeld te worden.

15. Om de schending van de structurele onpartijdigheid en onafhankelijkheid van een bestuursorgaan aannemelijk te maken voor de Raad van State, moet die schending objectief gerechtvaardigd zijn, rekening houdend met de concrete, feitelijke elementen van de zaak.

De loutere omstandigheid dat de vicerector nauw samenwerkt met de rector in andere dossiers, lijkt een gegeven dat eigen is aan de structuur van het universiteitsbestuur en kan op zich dienvolgens niet dienstig worden aangevoerd als een concrete en objectief gewettigde aanwijzing om de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de vicerector te betwisten, of zelfs maar de gerechtvaardigde vrees ervoor. Hieruit afleiden dat de vicerector in het algemeen, of minstens in tuchtzaken onder een hiërarchisch gezag staat van de rector, lijkt fei-

telijke grondslag te missen. Ten overvloede zij aangestipt, dat de vicerector het advies van de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep heeft gevolgd en de door deze commissie aangegeven motieven tot de zijne heeft gemaakt. Ook de samenstelling van die commissie, voorgezeten door een magistraat en voorts aangevuld met vijf gewoon hoogleraren uit zoveel mogelijk verschillende faculteiten, versterkt de waarborg op een afstandelijke en serene beoordeling van het tuchtdossier. Meer in het algemeen kan de Raad, nog steeds ten overvloede, bijvallen wat hierover nog is geadviseerd door de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep:

“Voldoende waarborgen zijn immers voorhanden:

- * De vicerector heeft geen enkel persoonlijk en rechtstreeks belang bij de beslissing van de tuchtzaak.
- * De vicerector heeft zelf geen gewettigde twijfel doen ontstaan over de geschiktheid om de tuchtzaak van betrokkene of een onpartijdige manier te behandelen.
- * Gelet op de vele faculteiten en vakgroepen binnen de Universiteit staat de vicerector functioneel op voldoende afstand van de individuele leden van het zelfstandig academisch personeel.
- * De vicerector wordt tevens geadviseerd door tuchtorganen, samengesteld uit een voorzitter - magistraat, daartoe aangesteld door de F.O.D. Justitie, en vijf gewoon hoogleraren, waaronder één jurist, aangesteld door het bestuurscollege.
- * Ten slotte beschikt de betrokkene over een verhaalmogelijkheid tegen elke tuchtbeslissing, zijnde een administratieve rechtshandeling.”

16. In de huidige stand van de rechtspleging is niet genoegzaam aangetoond dat de vicerector niet meer met de vereiste afstandelijkheid en onpartijdigheid over het tuchtdossier van verzoeker kon oordelen.

Het middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

17. Het tweede middel luidt:

“Miskenning van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de motiveringsverplichting oplegt, zoals tevens opgenomen in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bevestigd door artikel 6.1. van het Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, bekrachtigd bij wet van 13 mei 1955.”

Gelet op het uitdrukkelijk, pertinent en regelmatig in de tuchtprocedure opgeworpen verweermiddel inzake het gebrek aan onpartijdigheid en onafhankelijkheid in hoofde van de vicerector die de tuchtbeslissing moest nemen, was de vicerector volgens verzoeker gehouden hierop te antwoorden. Dat is volgens verzoeker niet, minstens niet ondubbelzinnig gebeurd.

Beoordeling

18. Verzoeker maakt een amalgaam van de formelemotiveringsplicht, opgelegd aan het bestuur bij de wet van 29 juli 1991, de plicht tot materiële motivering als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de jurisdictionele motiveringsplicht, die hij afleidt uit artikel 6.1 van het EVRM.

19. Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat vooralsnog niet is gebleken dat de vicerector een gebrek aan onpartijdigheid en onafhankelijkheid te verwijten valt, zodat dit verweermiddel – in tegenstelling tot hoe verzoeker het ziet – hoe dan ook niet pertinent genoemd kan worden.

20. Verzoeker lijkt dan ook geen belang te hebben bij het tweede middel.

Het middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

21. Het derde middel luidt:

“Miskenning van het algemeen rechtsbeginsel, tevens beginsel van behoorlijk bestuur, inzake het recht van verdediging zoals ook begrepen in het recht op een eerlijk proces, in de zin artikel 6.1. van het Europees verdrag van 4 november 1950, tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, bekrachtigd bij wet van 13 mei 1955.”

Verzoeker betoogt dat het tuchtreglement waaraan hij onderworpen is als personeelslid van UGent en de van overeenkomstige toepassing verklaarde artikelen 731 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek over de behandeling en berechting op tegenspraak, voorzien in het tegensprekelijk horen van de partijen en het houden van pleidooien, zonder dat er sprake is van een uitsluitend schriftelijke procedure.

Verzoeker merkt op enkel te zijn gehoord door de adviesverlenende tuchtorganen, maar niet door de vicerector die de tuchtsanctie heeft opgelegd en die daarbij niet is gebonden door het advies van de tuchtcommissie in hoger beroep. Aldus werd een beslissing genomen door een persoon die de tuchtrechtelijk vervolgde niet heeft gehoord, noch de argumenten heeft aanhoord die betrokkene of zijn raadslieden mondeling hebben ontwikkeld in pleidooi, waarvan noch een letterlijke weergave werd verzorgd, noch een samenvatting werd genoteerd.

Verzoeker stipt nog aan deze grief reeds voorgelegd te hebben aan de tuchtcommissie in hoger beroep.

Beoordeling

22. Om de *sub* 12 gegeven reden, is artikel 6 van het EVRM op het eerste gezicht niet van toepassing op het ambtelijk stadium van de tuchtprocedure, gezien de door dit rechtscollege geboden waarborgen. Het middel wordt enkel onderzocht in zoverre het recht van verdediging in tuchtzaken is aangevoerd.

23. Verzoeker is in persoon en bij monde van zijn raadslieden gehoord door de ZAP-tuchtcommissie in beroep, nadat hij via zijn raadslieden ook schriftelijk zijn verweer heeft neergelegd.

Van het tuchtverhoor is een proces-verbaal opgesteld, dat door verzoeker is ondertekend zonder voorbehoud.

Het proces-verbaal 'pleidooien in de tuchtprocedure', stuk nr. 40 in het administratief dossier, vermeldt dat de raadslieden van verzoeker een slotpleidooi geven en dat verzoeker zodoende een laatste maal wordt gehoord in zijn besluiten en middelen. Dit pv is door verzoeker eveneens zonder voorbehoud ondertekend.

Het volledige stukkenbundel is aan de vicerector bezorgd met het oog op zijn beslissing.

Volgens het toepasselijke tuchtreglement neemt de vicerector de tuchtbeslissing op grond van het advies van de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep en indien hij het advies niet volgt, motiveert hij zijn tuchtbeslissing. Het reglement schrijft niet voor dat het personeelslid door de vicerector nogmaals in persoon moet worden gehoord.

In de voorliggende zaak is de vicerector het advies en de in het advies gegeven motieven bijgevalen.

24. Uit wat voorafgaat volgt dat de vicerector beschikt over het volledige dossier over de zaak, met inbegrip van de geschreven verweermiddelen van verzoeker en de genotuleerde verklaringen van de hoorzitting en de slotpleidooien. De vicerector lijkt bijgevolg niet, zoals verzoeker in zijn conclusies voor de tuchtcommissie in hoger beroep beweert, “vreemd [...] aan de debatten”.

Het recht op verdediging vereist dan weer niet, zo lijkt, dat de tuchtoverheid in dat debat zelf met het vervolgde personeelslid in discussie moet treden.

Verzoeker heeft voor de tuchtcommissie in hoger beroep aangeklaagd dat de vicerector hem “nooit heeft gehoord”. Hij was dus niet onwetend ervan dat hij met toepassing van het tuchtreglement niet meer in persoon zou worden gehoord door de vicerector. Indien er tijdens de slotpleidooien van zijn raadslieden voor de tuchtcommissie in hoger beroep dan nog een argumentatie zou zijn ontwikkeld die niet eerder aan bod was gekomen in de geschreven conclusies of in het verhoor, dan lag het *prima facie* op de weg van verzoeker of zijn raadslieden om te vragen dat die verklaringen ook in het pv van de pleidooien genotuleerd zouden worden of dat hun eventuele pleitnota aan het pv zou worden gehecht. Dat is blijkens stuk nr. 40 van het administratief dossier niet gebeurd, zodat gerechtelijk mag worden aangenomen dat de slotpleidooien een finale *round-up* of samenvattende afronding waren van de reeds in conclusies en op de hoorzitting aangevoerde argumentatie.

De vicerector heeft ten slotte overeenkomstig het tuchtreglement het advies van de tuchtcommissie gevolgd.

In de geschetste omstandigheden overtuigt verzoeker de Raad van State er in de huidige stand van de rechtspleging niet van dat het enkele feit dat de vicerector de slotpleidooien niet persoonlijk heeft bijgewoond het besluit kan wettigen dat verzoekers rechten van verdediging werden miskend.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker in het inleidend verzoekschrift zelfs niet poogt aan te geven welke argumenten, die de vicerector mogelijk tot andere gedachten hadden kunnen bewegen, nog nieuw in de slotpleidooien aan bod waren gekomen.

25. Het middel is niet ernstig.

D. Geen ernstig middel

26. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VIII. Anonimisering

27. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt de verzoekende partij dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 maart 2015,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren